

תפ"ח (באר שבע) 4091-03-15 - מדינת ישראל נ' נאגי זערב

תפ"ח (באר-שבע) 4091-03-15 - מדינת ישראל נ' נאגי זערב מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 4091-03-15

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד מ' גז

נגד

נאגי זערב

ע"י ב"כ עו"ד א' פלדמן ועו"ד מ' חורי קעואר

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[08.02.2017]

כבוד הנשיאה השופטת ר' יפה- כ"ץ, אב"ד

כבוד ס. הנשיאה השופט י' צלקובניק כבוד השופטת ג' שלו

גזר דין

השופט י' צלקובניק:

הנאשם, יליד 1982, תושב רצועת עזה, הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של קשירת קשר לפשע (איסור פעולה ברכוש טרור), לפי סעיף 499(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק; איסור פעולה ברכוש טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, תשס"ה-2005 (אישום ראשון), וכן בעבירה של איסור פעולה ברכוש למטרות טרור, לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, תשס"ה-2005 (אישום שני).

על פי עובדות כתב האישום, אחיו של הנאשם, אוסמה זוערוב, הינו סוחר, תושב רצועת עזה, שנהג לרכוש מוצרים שונים בישראל ולהכניסם לרצועת עזה, דרך מעבר כרם שלום; במעבר זה נבדקות הסחורות המוכנסות לרצועה כדי למנוע העברתן לארגוני טרור.

בשנת 2013 מכר אוסמה מוצרי ברזל לאנשי ארגון החמאס (ארגון שהוכרז כהתאחדות בלתי מותרת) לשימוש במוצבים ובמתקני אימונים. בחודש ינואר 2014 או בסמוך לכך, אסרה מערכת הביטחון על אוסמה להיכנס לישראל ולסחור עם ישראל, נוכח קיומו של חשד כי אוסמה מוכר את המוצרים שהוא רוכש בישראל לחמאס. בעקבות כך, ניתנה הוראה למנוע הכנסת סחורה שנועדה לאוסמה במעבר, ובשלושה מועדים (2.1.2014; 6.1.2014; 30.4.2014) נעצרה ונתפסה סחורה שנועדה להעברה לאוסמה.

לאחר האיסור שהוטל על אוסמה לרכוש סחורה בישראל, קשר אוסמה קשר עם סוחרים תושבי רצועת עזה, ובהם נאיף מרזוק ומהדי הדייה, וכן עם אזרחים ישראלים, בהם, מיכאל פרץ (להלן: מיכאל), יורם אלון (להלן: יורם), וציון בן חמו (להלן: ציון), לפיו ירכוש אוסמה, באמצעות אותם סוחרים, מוצרים בישראל ויעבירם לרצועת עזה, כאשר נאמר למיכאל, יורם וציון, כי אוסמה סוחר עם החמאס. בהתאם לקשר, אוסמה אמור היה לרכוש את המוצרים בישראל כאשר מסמכי המכירה, חשבוניות ותעודות המשלוח, נרשמו על שם חברות השייכות לאותם סוחרים, המורשים ברכישת סחורות בישראל והעברתן לעזה, וזאת כדי להטעות את הבודקים במעבר. במסגרת הקשר ולשם קידומו, המשיך אוסמה למכור מוצרי ברזל לאנשי החמאס.

על פי עובדות האישום הראשון, בכתב האישום המתוקן, בחודש דצמבר 2014, הקים אוסמה חברה בשם ג'סר אל מוסתקבל (להלן: החברה) ובמסגרת הקשר המתואר, אליו הצטרף הנאשם, רשם את הנאשם, בהסכמתו, כמנהל החברה, וזאת כדי להסוות את המשך פעילותו של אוסמה ברכישת מוצרים בישראל והעברתם לעזה. במסגרת הקשר ולשם קידומו, בשתי הזדמנויות, בימים 10.12.2014 ו- 4.1.2015, רכש אוסמה באמצעות ציון וחברת פולירון שבבעלות ציון, מוצרי ברזל, בשווי של 146,253 ₪ ו- 153,532 ₪ (בהתאמה לאותם ימים), כאשר ציון ידע, כאפשרות קרובה לוודאי, כי אוסמה מבצע עסקאות עם החמאס, וכי המוצרים עשויים להגיע לידי החמאס ולשמש את החמאס במלחמתו בישראל. בשתי העסקאות נרשם במסמכי המכירה כי רוכשת הברזל היא החברה ולא אוסמה. ביום 10.12.2014 הועברו המוצרים לרצועת עזה דרך המחסום והגיעו לידי אוסמה; המוצרים שנרכשו במועד השני, לא הועברו לרצועה.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, מכר יורם וחברת איירון סניטר, לאוסמה, מוצרי ברזל בשווי של 97,369 ₪, כשירם יודע כי אוסמה מבצע עסקאות עם החמאס וקיימת וודאות קרובה לוודאי כי המוצרים עשויים להגיע לידי החמאס ולשמש אותו במלחמתו בישראל. מסמכי המכירה של מוצרי הברזל נרשמו על שם החברה וזאת כדי להטעות את הבודקים במעבר. מוצרי הברזל הועברו על ידי יורם למחסן סחורה של קושר נוסף, אדם בשם מיכה, במושב מבטחים שבעוטף עזה ומשם הועברו דרך המחסום כסחורה, תוך הטעיית הבודקים במחסום כי מדובר בסחורה המיועדת לחברה. ביום 4.1.2015 מכר יורם וחברת פולירון, לאוסמה, מוצרים בשווי של 76,815 ₪, כאשר יורם יודע כי אוסמה מבצע עסקאות עם החמאס. במסגרת הקשר ולשם קידומו, העביר יורם את מוצרי הברזל דרך המחסום, תוך יצירת מצג מטעה לבודקים במחסום, לפיו הסחורה מיועדת לחברה, הגם שנועדה לאוסמה.

בחודשים דצמבר 2014 ובינואר 2015 מכר מיכאל לאוסמה, שלושה משלוחים של צינור צול וצול וחצי, ובחמש הזדמנויות שונות, מוצרי ברזל הכוללים זוויות מגולוונות (6 מ') ועמודי גדר, במשקל כולל של 140 טון, ביועדו, בעסקת הצינורות, כי אוסמה סוחר עם החמאס וקיימת וודאות קרובה לוודאי כי המשלוחים יגיעו לידי החמאס.

מסמכי המכירה בעסקאות נרשמו על שם החברה, וזאת כדי להטעות את הבודקים במחסום. מוצרי הברזל הועברו במועדים שונים, בתקופה האמורה, תוך הטעיית הבודקים על ידי מיכאל, שטען כי מדובר בברזל שנועד לחברה, דבר שידע כי אינו אמת.

הנאשם הודה, כמיוחס לו בסעיף 18 לעובדות האישום הראשון, כי במעשים אלה, "קשר קשר עם אוסמה לביצוע פשע שהוא פעולה ברכוש טרור... והיה... שותף לפעולה ברכוש במטרה לקדם או לאפשר מעשה טרור ולהעברת רכוש לארגון טרור מוכרז, והיה שותף למרמה בנסיבות מחמירות, בכך שהיה שותף לטענה כלפי הבודקים במחסום לפיה הברזל נועד לחברה דבר שידע כי אינו אמת", וכי "הנסיבות המחמירות מתבטאות בכך, שמדובר במעשה מרמה בשילוב עם עבירות אחרות ביטחוניות ו(ב) כך שמדובר במעשה שנעשה במעבר גבול עם שטח הנתון לשליטת ארגון עוין, כאשר במעשיו אלו היה כדי לפגוע בביטחון המדינה."

יצוין כי באישום הראשון, נכללת גם עבירה נוספת, שעניינה קשירת קשר לסייע לאויב במלחמתו בישראל, אולם המאשימה ביקשה שלא להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

על פי עובדות האישום השני, במסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד שאינו ידוע במדויק, בחודש אוגוסט 2014 או בסמוך לכך, לפני או אחרי מבצע 'צוק איתן', מכר אוסמה בשותפות עם הנאשם, לפעיל החמאס, אבו חסן עודה, לוחות ברזל. במסגרת הקשר ולשם קידומו, העביר נהג בשם אבו חסן אלגל, שצורף לקשר, את הלוחות למוצב אימונים של החמאס ודיווח לנאשם כי הלוחות נועדו לעשיית דלתות למוצב אימונים של החמאס.

צוין, כי במעשים אלה, עשה הנאשם פעולה ברכוש במטרה לאפשר או לקדם פעולת טרור, בכך שהעביר לחמאס רכוש בידיעה שקיימת אפשרות קרובה לוודאי כי ישמש לאפשר או לקדם פעולות טרור והעביר רכוש לארגון טרור מוכרז, כאשר במעשיו אלה היה כדי לפגוע בביטחון המדינה.

הסדר הטיעון, שגובש בין הצדדים - בעיצומה של פרשת התביעה, ובסיום 'משפט זוטא', שבו נשמעה עדות הנאשם - אינו כולל הסכמה לעניין העונשים. עם זאת, הוסכם, כי המעשים המיוחסים לנאשם באישום הראשון מהווים אירוע אחד הכולל מספר מעשים, וכי המאשימה טוענת שברביעי המעשים יש כדי להביא להחמרה משמעותית בענישה. מנגד, ההגנה שומרת לעצמה את הזכות להתנגד לטיעון זה ולטעון כי אין מקום להחמרת הענישה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה בטיעוניה לעונש, על חומרת העבירות ונסיבות ביצוען, הסכנה הנשקפת מהן, פוטנציאל הפגיעה בביטחון המדינה, ועל צרכי ההרתעה המחייבים ענישה הולמת.

נטען, כי הנאשם תרם תרומה משמעותית וממשית לארגון החמאס ולהשגת מטרותיו, בכך שיצר קרקע נוחה לשגרת הפעילות הצבאית והרצחנית המכוונת כנגד כוחות צה"ל ותושבי מדינת ישראל. חומרת המעשים באישום הראשון, באה לידי ביטוי בכך שהנאשם, שימש כסות לפעילות אחיו, נתן יד חופשית לאחיו להעביר סחורות תחת שמו, בהזדמנויות רבות, תוך עקיפת רשויות הביטחון הישראליות ושיתוף פעולה עם שלושה אזרחים ישראליים, בעסקאות בהיקף כספי גדול, של כחצי מיליון ₪. צוין, כי יש בכך כדי ללמד על המוטיבציה הגבוהה של הנאשם לעזור לארגון טרור, באמצעות אספקת מוצרי ברזל, כאשר הנאשם ידע כי מוצרים אלה, הינם בעלי פוטנציאל ממשי לגרום נזק למדינת ישראל וביטחונה.

הודגש, כי קיימת חומרה יתרה במעשים נוכח מתן אפשרות לאזרחים ישראליים לבצע עבירה חמורה של סיוע לאויב במלחמה, ולנוכח המצב הביטחוני, בשים לב לכך שבאותה תקופה פעלו השלטונות במצרים לחסימת המנהרות בין רצועת עזה למצרים, כדי למנוע הברחת סחורות לתחומי רצועת עזה, וכי ההיתר שניתן לאחיו של הנאשם אינו דבר מובן מאליה; נטען, כי הנאשם הפר את האמון שניתן ברגל גסה, וכי מעשי הנאשם חמורים יותר ממעשים של סוחרים עזתיים אחרים, שנדונו בגין סחר עם החמאס.

באשר לאישום השני, נטען, כי הנאשם מכר ברזל בשותפות עם אחיו, לפעיל חמאס לצורך ביצוע פעילות צבאית במהותה, וכי העונש הקבוע בגין עבירה של איסור פעולה ברכוש טרור הוא פי שניים מהעונש של חברות בארגון טרוריסטי (10 שנות מאסר), ורכיב הקנס גבוה פי 20 מהקנס הקבוע בסעיף 61 לחוק העונשין.

ב"כ המאשימה הפנתה בטיעוניה למספר פסקי דין, מהם ניתן ללמוד על רמת הענישה הנוהגת. על חלקם נעמוד להלן. ב"כ המאשימה ציינה כי במרבית המקרים שהובאו, נערכו הסדרי טיעון לפני שמיעת הראיות, ובענישה ניתן ביטוי מקל לחיסכון בזמן השיפוט, בעוד שבתיק דנא התקיימו ישיבות הוכחות רבות, קודם לגיבושו של הסדר הטיעון.

ב"כ המאשימה סבורה, כי בגין האישום הראשון, יש לקבוע מתחם ענישה שבין 4-6 שנות מאסר, ובגין האישום השני, מתחם ענישה שבין 2-4 שנות מאסר, וכי בסך הכל יש להטיל על הנאשם שש שנות מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה, וקנס בסך של חצי מיליון ₪. נטען, כי הקנס המתבקש על ידי המאשימה, הינו כעשירית מהקנס המירבי שניתן להטיל בגין עבירה אחת בלבד, וכי יש להתחשב במטרת חוק איסור מימון טרור להוות הרתעה בתחום הכלכלי, ומדובר בעבירות שיש להן, בין היתר, גם פן כלכלי מובהק.

ב"כ הנאשם סבורים, כי ניתן להסתפק בעונש המעצר אותו ריצה הנאשם ובעונש מרתיע בלבד.

באשר לאירועי כתב האישום המתוקן, צוין, כי הנאשם איפשר לאחיו לעשות שימוש בשמו בחברה שהוקמה לצורך כך, "כאשר מדובר בעסקי מסחר מתמשכים שמי שייסד וכוון אותם כך לפי כתב האישום, הוא אחיו". המסחר בברזל נעשה במסגרת עסק משפחתי הפועל שנים רבות, למטרות של פרנסה גרידא. הנאשם לא יזם אף עסקה, ויש להתחשב בכך שלא מדובר באזרחי ישראלי ובאדם שפעל מתוך אידיאולוגיה עוינת, אלא במי שמצא את עצמו בתנאי חיים קשים ביותר, והוא לא שיתף פעולה מרצון עם ארגון החמאס, ומצא עצמו "בין הפטיש לסדן", נוכח הצורך לדאוג למשפחתו. ב"כ הנאשם עמדו על כך, כי הנאשם חף מכל כוונה ורצון לשיתף פעולה עם ארגון טרור, והסחורה שסופקה איננה סחורה המעידה על עצמה במובהק שהיא סחורה שנועדה לארגון טרור; מדובר בברזל "תמים", שניתן להסב אותו לשימושים אזרחיים מותרים, שמדינת ישראל מתירה להעביר לעזה, הגם שכמובן, ניתן לעשות בו שימוש פוגע. הודגש, כי כל סחורה שהועברה לחברה בה פעל הנאשם, עברה ביקורת במעבר הגבול.

עוד נטען, כי באישום הראשון, לא מיוחסת לנאשם ידיעה או ידיעה קרובה לוודאי שאכן המוצרים האלה יגיעו לידי של ארגון החמאס, לשם שימוש עוין כלפי מדינת ישראל, וצוין כי הידיעה מיוחסת דווקא לסוחרים והמוכרים הישראליים.

גם באשר לאישום השני צוין, כי העובדה שלוחות הברזל הגיעו בסופו של דבר לשימוש במוצב האימונים של החמאס, הגיעה לידיעת הנאשם רק לאחר שדלתות הברזל סופקו למי שהזמין אותן, ולפיכך נטען, כי מעורבותו של הנאשם בפעילות ביחס לארגון טרור היא מינימלית, לא מודעת, לא מרצון ולא מתוך כוונה.

עוד ביקשה ההגנה להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם; צוין, כי הנאשם נשוי ואב לארבעה ילדים; הוא נעדר עבר פלילי; אשת הנאשם חולה במחלת הטרשת הנפוצה, הגורמת לה להתקפי אפילפסיה, והיא זקוקה לליווי מתמיד במהלך כל הימים. צוין, כי לאחרונה, עקב מחלתה, היא נפלה ונחבלה קשות, ונפגעה בראייתה (הוגש תיעוד רפואי). עוד צוין, כי לאחרונה, בעת מעצר הבית, אירעה לנאשם תאונה ואצבעו נקטעה (הוגשו מסמכים רפואיים המתעדים את כל הפרוצדורה הרפואית שנערכה לנאשם מאז ה- 28.11.16; עלה מהמסמכים, כי הנאשם עבר שני ניתוחים, ונקטעה הבוהן ביד שמאל, והאצבע נפגעה קשות; צוין, כי הפגיעה פגעה באופן משמעותי, ביכולת התפקוד של הנאשם, שהינו שמאלי, וכי הוא נעזר במשך חודש ימים, באחרים, בפעילות יום יומית בסיסית של רחצה, האכלה והלבשה, וטרם נרפא מאותה פציעה. ביום 5.2.17 נקבע לנאשם טיפול נוסף בביה"ח).

ב"כ הנאשם טוענים בנוסף, כי לאחר השחרור ממעצר, שהה הנאשם בתנאי מעצר בית קשים ולא מקובלים, באיזוק אלקטרוני, והותר לו לצאת לתפילה במסגד סמוך, ולא מעבר לכך; מעצר הבית היה בתוך מבנה עלוב, שהוכשר בקושי למגורים, בתחנת דלק. בחוות דעת של שירות המבחן צוין, כי המבנה אינו כשיר למגורי אדם (הוגשו תמונות של מקום מעצר הבית; צוין כי הוגשה בקשה לפסול את המקום שאינו ראוי למגורי אדם; הנאשם שהה במקום במשך כשנתיים). הודגש, כי בכל התקופה הזו, לא פגש הנאשם את בני משפחתו (הוגשו מסמכים המתעדים פניות חוזרות לאפשר לאשת הנאשם להיכנס לישראל על מנת שהנאשם יוכל לפגוש את אשתו וילדיו, שסורבו בשל מניעה ביטחונית). נטען על ידי ב"כ הנאשמים כי פסקי הדין אליהם הפנתה ב"כ המאשימה, אינם תואמים את עניינו של הנאשם; צוין, כי ריבוי המעשים היה "כפעילות סדירה במסגרת אותה מערכת נסיבות", שיזם והפעיל אחיו של הנאשם, ואין היא יוצרת "הצטברות של אשמה וענישה", כפי שסבורה המאשימה.

ב"כ הנאשם הפנו מטעמם, לשורה של פסקי דין, כפי שעוד נדון, וביקשו לדון את הנאשם על פי אותם מקרים לעונש מאסר מתון, באופן שמתחם הענישה ייקבע לתקופה שבין 21 ימי מאסר ל- 6 חודשי מאסר, תוך הסתפקות בהטלת מאסר החופף את תקופת המעצר, וכן בעונש מרתיע בלבד, בנוסף.

הנאשם, בדברו האחרון, הביע חרטה, וביקש להקל בעונשו נוכח הצורך לטפל בילדיו ובאשתו, שמצבה הבריאותי לקוי, ובשל כך שהמעשים שביצע נבעו מתוך רצון "להביא לחם לילדים שלי", ולא בגלל רצונו לשרת את החמאס. בנוסף עמד הנאשם על תנאי מעצרו הקשים, ואמר: "אני שילמתי מחיר יקר מהחיים שלי...יש לי שנתיים שאני לא חי, אני חי ברחוב, בתחנת דלק".

דין

העבירה לפי סעיף 8 לחוק איסור מימון טרור, בה הורשע הנאשם, עניינה "איסור פעולה ברכוש למטרות טרור", וכך גם ניסוחה של העבירה בס"ק (א): "העושה פעולה ברכוש במטרה לאפשר, לקדם או לממן ביצוע של מעשה טרור..."; דינה של עבירה זו "מאסר של עשר שנים או קנס פי 20 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין". מדובר אפוא, ב"עבירת מטרה", הנבדלת מזו שבסעיף 9 לחוק איסור מימון טרור, העוסקת ב"איסור פעולה ברכוש טרור", והמתייחסת למי שעשה "פעולה ברכוש שיש בה כדי לאפשר, לקדם, או לממן ביצוע של מעשה טרור...", ודינה "שבע שנות מאסר וקנס פי 10 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין".

הגם שנפלה שגגה בניסוח כתב האישום, בו צוינה עבירה של "איסור פעולה ברכוש טרור", לצד סעיף 8 לחוק איסור מימון, הרי שעל פי ניסוח העובדות בכתב האישום, בהן הודה הנאשם, כפי שפורט לעיל, אכן, מייחסת התביעה את ביצוע הפעולה ברכוש למטרת טרור, וב"כ המאשימה אף התייחסה בטיעונה לרכיבי הענישה המחמירים ביחס, המפורטים בסעיף 8 הנ"ל. עוד נציין, למען הסדר הטוב, כי חוק איסור מימון טרור בוטל ביום 23.6.2016 (ס"ח 2556), במסגרת חקיקת חוק המאבק בטרור תשע"ו-2016, ואולם סעיפים 31 ו-32 בחוק המאבק בטרור, משמרים את סעיפים 8 ו-9 לחוק מימון טרור שבוטל, והענישה שנקבעה בגינם זהה לזו שנקבעה בחוק מימון טרור, ומשכך לא קיימת מניעה לדון את הנאשם על פי הענישה ששררה בעת ביצוע העבירות.

במעשים המפורטים בכתב האישום, בהם הודה הנאשם, פעל הנאשם, כאמור, בשני האישומים, מתוך מטרה "לקדם או לאפשר", מעשה טרור, ולהעביר רכוש לארגון טרור; משכך, טענות ההגנה כי הנאשם חף מכל כוונה לשתף פעולה עם ארגון הטרור, או כי עסק בברזל "תמים", אינה עולה בקנה אחד עם הודאה זו של הנאשם, גם אם במסגרת האישום הראשון - להבדיל מהאישום השני בו ידע את יעד לוחות הברזל - לא ידע הנאשם, בעת ביצוע המעשים, מה יהיה השימוש המדויק שיעשה החמאס באותם מוצרי ברזל שסופקו לו על ידי החברה. כפי שטענה ב"כ המאשימה, יש מקום לאבחן בין שני האישומים, ונראה, כי מדובר בשני אירועים נפרדים. האישום הראשון דן בפעילותו של הנאשם לאחר הקמת החברה, הנחזית להיות בבעלותו, כדי לאפשר בשותפות עם אחרים, את המשך אספקת מוצרי הברזל לחמאס, תוך עקיפת האיסור שהוטל בעניין זה על אוסאמה, ותוך ביצוע פעולת מרמה כלפי בודקי הסחורות במעבר הגבול. המעשה באישום השני, בוצע לפני הקמת החברה, ועולה ממנו מעורבות ישירה של הנאשם ושל אוסאמה, באספקת לוחות ברזל לפעיל חמאס, במטרה לקדם את פעולות הארגון. בביצוע המעשים, שליבתם, אספקת כמויות גדולות של ברזל לצורכי החמאס, פגע הנאשם בערכים מוגנים, של הצורך בשמירה על ביטחון המדינה, צבאה ואזרחיה, מפני פגיעתו של ארגון טרור רצחני זה, שאינו משלים עם קיומה של ישראל, והנכון לפעול בכל דרך כדי לממש מטרותיו. במעשי העבירה הקשורים בניסיונותיהם של הנאשם ושותפיו, להסוות את יעדם של מוצרי הברזל, על ידי הקמת חברה מדומה שהמשיכה לפעול בדרכה של קודמתה, לצורך עקיפת האיסור שהוטל על אוסאמה, פגע הנאשם, בד בבד, באפשרות לקיים מדיניות תקינה של אספקת סחורות תחת פיקוח, המיועדת לתושבי הרצועה, לצורך קיום שגרת חיים נורמלית, חרף המציאות הביטחונית הקשה. נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על קשירת קשר מסועף, לו היו שותפים הנאשם, אוסאמה, וכן תושבים מרצועת עזה וישראל, שכל כולו נועד להערים על המפקחים על העברת הסחורות, כדי לאפשר מעבר ברזל, בשווי של מאות אלפי ₪, לצרכי החמאס. המעשים בוצעו מתוך מטרה להפיק רווחים.

עם זאת, יש לשקול את העובדה, כי באותן עסקאות המפורטות בפרט האישום הראשון, פעל הנאשם כשלוחו של אוסאמה, שהיה למעשה המוציא והמביא העיקרי בחברה, בכך שהסכים להיחזות, לצורכי רישום והסוואה, כבעליה של החברה, וכי העסקאות בהן היה מעורב, בוצעו בתקופה קצרה יחסית; בד בבד, אין להתעלם גם מכך שמדובר היה בחברה משפחתית שגם משפחתו של הנאשם התפרנסה ממנה, כפי שעלה בטיעוני ההגנה.

הצדדים, כל אחד לטעמו, הביאו בפנינו שלל פסקי דין שבהם נדונו עבירות לפי חוק מימון טרור, כמו גם עבירות נוספות, וברי כי אין מקרה אחד דומה למשנהו; עוד נציין, כי חלק מאותם פסקי דין עניינם בהסדרי טיעון, הכוללים עונשים "סגורים", והנסיבות שבעטיין הוסכם על הטלת עונשים אלה או אחרים באותם מקרים, אינן ידועות, ואינן, בהכרח, מתיישמות בענייננו של הנאשם שבפנינו.

כך המציאה התביעה בפנינו, בין היתר, את פסק הדין שניתן ב- תפ"ח (ב"ש) 1022/07 מדינת ישראל נ' אל זג עאמר (ניתן ביום 31.5.2009), בו הוטלו 45 חדשי מאסר לריצוי בפועל, בגין מכירת ברזל לארגון טרור, מתוך ידיעה, כאפשרות קרובה לוודאי, כי יעשה בברזל שימוש ליצור טילים ונשק. באותו מקרה הורשע הנאשם גם בעבירה של ניסיון לסיוע בייצור נשק; ת"פ 37117-02-15 מדינת ישראל נ' ריאד משראהוי (ניתן ביום 28.1.2016), שבו הוטל עונש של 4.5 שנות מאסר, בגין אספקת מוצרים שונים לחמאס, לאורך עשר שנים. באותו מקרה הורשע הנאשם גם בעבירות של מגע עם סוכן חוץ, בגין מכלול קשריו הישירים עם אנשי החמאס; ת"פ (י-ם) 34838-01-14 מדינת ישראל נ' ח'ליל גזאוי (ניתן ביום 14.12.14), שבגדרו הוטלו 40 חדשי מאסר לריצוי בפועל. באותו מקרה הורשע הנאשם גם בחברות בארגון טרור.

פסקי הדין אותם הביאה ההגנה בפנינו - ככל שהם מתייחסים לעבירות על פי חוק מימון טרור- כוללים את ת"פ 54915-09-12 מדינת ישראל נ' מאהר אבו גבה (ניתן ביום 26.2.2013), שבו הוטלה שנת מאסר לריצוי בפועל וקנס בסך של 2 מיליון ₪, בגין העברת כספים של החמאס לתוך הרצועה, ואולם נקבע באותו מקרה, כי כאשר התגבר חשדו של הנאשם כי העברת הכספים נועדה לחמאס, הפסיק את העברתם; תפ"ח 6774-05-15 מדינת ישראל נ' מאלכ חטיב (ניתן ביום 11.2.2016), בו הוטלו על הנאשם 20 חדשי מאסר לריצוי בפועל, וקנס בסך של 50,000 ₪ וכן עונשים נוספים, ביניהם חילוט רכב וכספים נוספים, וזאת בגין העברת כספים של שב"ח למפעילי חמאס בגדה המערבית וכן בגין עבירות של הסעה והעסקה שלא כדין של שב"ח.

יצוין, כי הובאו בפנינו על ידי ההגנה פסקי דין נוספים שבהם הוטלו עונשים קלים ביחס, אולם אלה אינם עוסקים ישירות בחוק למימון טרור.

בפסיקת בית המשפט העליון שהובאה בפנינו על ידי הצדדים, בנוסף, נדונו מספר מקרים שיש לשקלם במסגרת הענישה הנוהגת.

ב - ע"פ 8998/16 קצאץ נ. מדינת ישראל, שניתן בימים האחרונים ממש (18.1.2017), הורשע המערער בעבירות של מתן שירות להתאחדות בלתי מותרת ועשיית פעולה ברכוש אסור למטרות טרור, הנוגעות להעברת ברזל לתחומי הרצועה, תוך ידיעה שהוא מיועד לקידום מטרות החמאס. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם מאסר לתקופה של 40 חדשים וקנס בסך של 50,000 ₪ - התביעה הסתמכה על פסק דין זה בטיעוניה בפנינו - ואילו במסגרת הערעור הופחת העונש והועמד על 30 חדשי מאסר לריצוי בפועל, תוך התחשבות בעבר הנקי, "ולקושי שגם בית המשפט קמא התייחס אליו, בהיות המערער תושב עזה הנתונה לשלטון החמאס".

ב- ע"פ 3968/16 אחמד צעדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 7.7.2016), הופחת עונשו של המערער שנדון בבית המשפט המחוזי ל- 32 חודשי מאסר לריצוי בפועל, והועמד על 21 חודשי מאסר לריצוי בפועל. באותו מקרה הורשע המערער בעבירות של איסור פעולה ברכוש טרור, וגם בעבירות של מגע עם סוכן זר ומתן שירות להתאחדות בלתי מותרת, הנוגעות להברחה כפולה של כ- 1,000 ליטר סולר ממצרים לעזה בכל פעם, וכן כמות של פיברגלס נוזלי, עבור הזרוע הצבאית של החמאס.

ב- ע"פ 3827/06 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.3.2007), אושר עונש של 4 שנות מאסר לריצוי בפועל, בגין העברת כספים ממדינות זרות לחאן יונס; המערער שם, עמד לצורך העברת הכספים, בקשר ישיר עם מפקד הזרוע הצבאית של החמאס באיזור חאן יונס.

בע"פ 1784/14 אשרף עשור ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.9.2015), הופחת עונשו של המערער, והועמד על 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין העברת כספים לחמאס, תוך מתן משקל לכך שאותו מערער סבר כי העברת הכספים מיועדת לשמש לרכישת מבנה לבית ספר, וכי ייתכן כי לא הבין לעומק את שורש הפעילות שלשמה גויס, ולנוכח כך שמדובר בפעילות חד פעמית.

נוכח השיקולים שצוינו, ולאור רמת הענישה שהוצגה, קובעים אנו כי יש להעמיד את מתחם הענישה בגין פרט האישום הראשון על תקופת מאסר שבין שנתיים ימים לארבע שנות מאסר. בגין פרט האישום השני, נקבע על ידינו מתחם ענישה שבין 12 חודשי מאסר ל- 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לצורך קביעת העונש, במסגרת מתחם הענישה, נותנים אנו ביטוי לנסיבות המשפחתיות והאישיות של הנאשם שהובאו לעיל, ובכללן התקופה בה הוא מצוי במעצר בית לא קל, תחת איזוק, תוך ניתוק מבני משפחתו, וכן את העובדה כי הנאשם הודה בסופו של דבר במעשים, במסגרת הסדר הטיעון. עוד נותנים אנו ביטוי לכך, שהנאשם ביצע את מעשי העבירה, תחת שלטון החמאס ברצועה.

סופו של דבר, מחליטים אנו להטיל על הנאשם עונש כולל בגין שני האירועים, כדלהלן:

א. 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל. מתקופת המאסר ינוכו התקופות בהן שהה הנאשם במעצר.

ב. 12 חודשי מאסר מותנים למשך שלוש שנים, מתום תקופת המאסר, שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לחוק המאבק בטרור, תשע"ו- 2016 או עבירה של קבלת דבר במרמה.

ג. קנס בסך של 250,000 ₪ או ששה חודשי מאסר תמורתו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ב שבט תשע"ז (08 פברואר 2017), במעמד הצדדים.